

Psalm 104 (103) /wg BT wyd. 4/

¹ Błogosław, duszo moja, Pana!
O Boże mój, Panie, jesteś bardzo wielki!
Odziany we wspaniałość i majestat,
² światłem okryty jak płaszczem.
Rozpostarłeś niebo jak namiot,
³ wzniosłeś swe komnaty nad wodami.
Za rydwan masz obłoki,
przechadzasz się na skrzydłach wiatru.
⁴ Jako swych posłów używasz wichry,
jako sługi - ogień i płomień.
⁵ Umocniłeś ziemię w jej podstawach:
na wieki wieków się nie zachwieje.
⁶ Jak szatą okryłeś ją Wielką Otchłanią,
stanęły wody ponad górami.
⁷ Musiały uciekać wobec Twojej groźby,
na głos Twego grzmotu popadły w przerażenie.
⁸ Wzniosły się na góry, opadły na doliny,
na miejsce, któreś im nazaczył.
⁹ Zakreśliłeś granicę, której nie przekraczają,
nigdy nie wrócą, by zalać ziemię.
¹⁰ Ty zdroje kierujesz do strumieni,
co pośród gór się sączą:
¹¹ poją one wszelkie zwierzęta polne,
[tam] dzikie osły gaszą swe pragnienie;
¹² nad nimi mieszka ptactwo powietrzne,
spomiędzy gałęzi głos swój wydaje.
¹³ Z Twoich komnat nawadniasz góry,
aby owocem Twych dzieł nasycić ziemię.
¹⁴ Każesz rosnać trawie dla bydła
i roślinom, by człowiekowi służyły,
aby z roli dobywał chleb
¹⁵ i wino, co rozwesela serce ludzkie,
by rozpogadzać twarze oliwą,

by serce ludzkie chleb krzepił.

¹⁶ Drzewa Pana mają wody do syta,
cedry Libanu, które zasadził.

¹⁷ Tam ptactwo zakłada gniazda,
na cyprysach są domy bocianów.

¹⁸ Wysokie góry dla kozic,
a skały są kryjówką dla borsuków.

¹⁹ Tyś stworzył księżyc, aby czas wskazywał;
słońce poznało swój zachód.

²⁰ Mrok sprowadzasz i noc nastaje,
w niej krąży wszelki zwierz leśny.

²¹ Lwiątko ryczą za łupem,
domagają się żeru od Boga.

²² Gdy słońce wszędzie, wracają
i kładą się w swych legowiskach.

²³ Człowiek wychodzi do swojej pracy,
do trudu swojego aż do wieczora.

²⁴ Jak liczne są dzieła Twoje, Panie!
Ty wszystko mądrze uczyniłeś:
ziemia jest pełna Twych stworzeń.

²⁵ Oto morze wielkie, długie i szerokie,
a w nim jest bez liku żyjątek
i zwierząt wielkich i małych.

²⁶ Tamtędy wędrują okręty,
i Lewiatan, którego stworzyłeś na to,
aby w nim igrał.

²⁷ Wszystko to czeka na Ciebie,
byś dał im pokarm w swym czasie.

²⁸ Gdy im udzielasz, zbierają;
gdy rękę swą otwierasz, sycą się dobrami.

²⁹ Gdy skryjesz swe oblicze, wpadają w niepokój;
gdy im oddech odbierasz, marnieją
i powracają do swojego prochu.

³⁰ Stwarzasz je, gdy ślesz swego Ducha
i odnawiasz oblicze ziemi.

³¹ Niech chwała Pana trwa na wieki:

niech Pan się raduje z dzieł swoich.

³² Na ziemię patrzy, a ona drży;

dotyka gór, a one dymią.

³³ Póki mego życia, chcę śpiewać Panu

i grać mojemu Bogu, póki mi życia starczy.

³⁴ Niech miła Mu będzie pieśń moja,

będę radował się w Panu.

³⁵ Niech znikną z ziemi grzesznicy

i niech już nie będzie występnych!

Błogosław, duszo moja, Pana!

Alleluja.

Błogosław, duszo moja, Pana! Psalm 104, podobnie jak poprzedni, rozpoczyna się wezwaniem do uwielbienia i dziękczynienia Bogu, skierowanym przez psalmistę do „własnej duszy”, czyli do samego siebie. Jest to zatem także hymn na cześć Boga, ale tym razem tematem uwielbienia jest majestat i mądrość Boga Stwórcy nieba i ziemi, Pana życia i śmierci (por. Rdz 1-3; Hb 36,22 – 37,24; 38-39; Prz 8,22-31).

Odziany we wspaniałość i majestat. Psalmista w opisie Bożego majestatu i Jego pałacu używa określeń ze stworzonego świata, jednocześnie podkreśla transcendencję Boga i wskazuje na Jego bliskość wobec stworzeń. To co w pogańskim świecie było czczone jako bóstwa (światło, wichry, ogień), to dzieła przez Boga stworzone, które Jemu służą.

Umocniłeś ziemię w jej podstawach. Porządek stworzonego świata jest stabilny, ujarzmione wody nie zagrażają stworzeniom potopem (por. Rdz 6,9nn). Woda gasi pragnienie zwierząt, zapewnia wzrost roślinności, będącej pożywieniem dla zwierząt i dla ludzi, którzy pracą na roli zdobywają s we pożywienie. Morza są mieszkaniem dla wielu stworzeń, po nich pływają okręty.

Tyś stworzył księżyc, aby czas wskazywał. Oba niebieskie ciała, księżyc i słońce, służą w określaniu rytmu dnia i nocy (por. Rdz 1,14-18). Bóg panuje nad światłem i ciemnością, a wyznaczony porządek czasu służy wszystkim stworzeniom (por. Koh 3,1-8). Pory dnia i roku wyznaczają rytm życia, ale jego początek, trwanie i kres są w rękach Boga.

Niech znikną z ziemi grzesznicy. Ta krótka wzmianka o grzesznikach w zakończeniu psalmu przypomina, że ten pierwotny ład i piękno stworzenia zostały naruszone przez nieposłuszeństwo

człowieka, a konsekwencje tego ponosi całe stworzenie (por. Rdz 3). Jedynie w Bożej mocy i miłosierdziu możliwe jest, aby świat odzyskał swe pierwotne piękno i ład.

Boże Ojczy, Panie nieba i ziemi, dzieło stworzenia zniekształcone przez grzech człowieka, zostało naprawione przez dzieło odkupienia, które dopełni się wraz z ponownym przyjściem Twojego Syna. Który żyje i króluje na wieki wieków. Amen.

o. Michał Baranowski OFMConv